

AUTE DE 13 DE SETEMBRE DE 1995

Recurs de Suplicació: resolucions recurribles

RESULTANT: Que l'Hble. Sr. Batlle Jordi Jordana Rossell, va dictar AUTE en data 11 de març de 1993, en la causa núm.67-F/91, en el qual es desestima la sol·licitud de processament de Patrick V.D.G., sol·licitada per Joan T.L., per manca d'indicis racionals de criminalitat.

RESULTANT: Que contra l'AUTE de data 11 de març de 1993, l'advocat de Joan T.L., el Sr. Eduard BOSCH ALEU, interposa recurs d'apel·lació. El qual va ésser desestimat pel M.I. Tribunal de Corts per AUTE de 5 de desembre de 1994.

RESULTANT: Que Joan T.L., mitjançant el seu advocat interposa recurs de súplica contra l'AUTE dictat pel M.I. Tribunal de Corts de data 5 de desembre de 1994, l'esmentat recurs es desestimat per AUTE de 29 de març de 1995 dictat pel mateix Tribunal.

RESULTANT: Que per escrit de 26 d'abril de 1995, Eduard BOSCH ALEU, advocat de Joan T.L. interposa recurs de suplicació contra l'AUTE de data 29 de març de 1995, dictat pel M.I. Tribunal de Corts. El recurrent fonamenta el recurs de suplicació en els següents motius de l'article tercer del Decret de 13 de juliol de 1990:

art.3.1: "Per defecte o excés de jurisdicció o de competència".

art.3.2: "Per infracció de les normes del procediment sempre que hagi produït indefensió o s'hagi vulnerat qualsevol dret o garantia fonamental".

art.3.3: "Per denegació injustificada d'alguna prova que, proposada en temps i forma, hauria pogut ser d'influència per la decisió de la causa".

art.3.5: "Per error en l'apreciació de la prova o per violació del dret a la presumpció d'innocència".

art.3.7: "Per infringir la sentència una norma penal substantiva, sigui per violació de la mateixa, per la seva interpretació errònia o per la seva indeguda aplicació".

art.3.8: "Per infracció de qualsevol norma substantiva diferent de la penal, necessària per la integració d'aquesta darrera".

RESULTANT: Que emplaçades les parts i el Ministeri Fiscal van comparèixer davant del Tribunal Superior de Justícia Sala Penal, dintre del termini legalment concedit, el lletrat de Joan T.L., el qual presenta escrit de compareixença, i el MINISTERI FISCAL que en el seu escrit de compareixença sol·licita que es ratifiqui l'AUTE recorregut, al·legant que els raonaments jurídics són els mateixos que els exposats en l'anterior recurs d'apel·lació, i han estat resoltos per l'AUTE avui recorregut. Les Parts: l'advocat de Patrick VAN DER GUGHT, la Sra. Maitena Manciet demana en el seu escrit de compareixença que es desestimi el recurs de suplicació interposat per Joan T.L..

CONSIDERANT: Que el recurs de suplicació, regulat pel Decret de 13 de juliol de 1990, compleix en el Principat d'Andorra, una funció equivalent a la que en altres sistemes processals europeus es coneix com al recurs de cassació, el qual no està obert a cap tipus de control ni permet impugnar totes les resolucions judicials dictades en qualsevol procediment. L'article 2 de l'esmentat Decret regulador del recurs de suplicació contempla les resolucions recurribles en suplicació: 1-Les sentències dictades en primera instància pel Tribunal de Corts. 2-Els autes de sobreseïment les altres decisions d'aquell Tribunal que impedeixin la prossecució de la causa. 3-Els autes que en període d'execució de sentència fixin indemnitzacions de qualsevol naturalesa. El recurrent pretén que l'Aute d'inadmissió de la querella, dictat pel Batlle (no pel Tribunal de Corts, encara que confirmat per aquest en grau d'apel·lació) sigui una resolució impugnabile en tràmit de suplicació. Tal cas no correspon al present recurs, amb que es pretén impugnar l'aute d'inadmissió d'una querella, doncs es tracta d'una resolució dictada pel Batlle i no pel Tribunal de Corts, contra la qual ja es va interposar el recurs d'apel·lació, que el Codi de Procediment Penal estableix en l'article 218. En la causa de referència ha actuat solament com òrgan ad quem per conèixer del recurs d'apel·lació interposat contra la resolució del Batlle. La conclusió de la improcedència de la suplicació del present cas, es confirma si s'observa que el Codi de Procediment Penal andorrà, en els delictes menors, només admet recurs d'apel·lació per davant del Tribunal de Corts (art.182 i 186) sense que el Decret de 13 de juliol 1990, obri a continuació recurs de suplicació contra el que s'ha resolt en grau d'apel·lació. I l'esmentada conclusió està també avalada per la lògica del

sistema processal, ja que d'acceptar-se la tesi del querellant recurrent s'hauria d'arribar a la conclusió que tot aute d'inadmissió d'una denúncia o querella, àdhuc per delictes menors, àdhuc per faltes o contravencions, podria ésser impugnat primer en grau d'apel·lació i després en tràmit de suplicació, amb majors garanties que les que el Codi estableix per a les respectives sentències en els esmentats procediments. Contra l'aute dictat pel Tribunal de Corts, l'únic recurs admissible és el recurs de súplica, regulat en l'article 228 del Codi de Procediment Penal, el qual va ésser interposar davant del Tribunal de Corts per recurrent el Sr. Joan T.L., i resolt per aquest mateix Tribunal per Aute de data 29 de març de 1995.

CONSIDERANT: Que per tot l'esmentat, procedeix inadmetre el recurs de suplicació interposat.

Vist la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables a la present causa,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

A C O R D A

1.-Declarar la inadmissió del recurs de suplicació interposat per Joan T.L., mitjançant el seu advocat Eduard BOSCH ALEU.

2.-Imposar les costes processals al recurrent.

3.-La remissió de la present causa al M.I. Tribunal de Corts, amb certificació d'aquesta resolució, amb els efectes escaients.

Així ho acorden, manen i signen els Magistrats de Tribunal Superior de Justícia Sala Penal, en dono fe.